

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 10Csp/239/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216416
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Sedláková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118216416.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Michaelou Sedlákovou v spore žalobkyne: L. T., F.. XX.XX.XXXX, bytom E. J. XXX/XX, Veľký Šariš, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 445,85 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 145,85 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 26.11.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 445,85 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C 225/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná. Poukázala na odôvodnenie predmetného rozsudku. Predmetný rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo výroku I., II. dňa 21.03.2018 a vo výroku III dňa 17.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co 44/2018 zo dňa 21.08.2018. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť podaním pôvodnej žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy, a preto finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 445,85 eura. Pri uplatnení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala nielen zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia vo výške 145,85 eura, ale aj z úspechu v ďalšej spoločnej veci o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Uviedol, že z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Nie je zrejmé, aké konkrétne právo žalobcu bolo porušené. Podľa jeho názoru žalobca neuviedol ani spôsob určenia požadovanej žalovanej sumy. Z toho dôvodu sa nemôže vecne vyjadriť. Navrhol žalobu zamietnuť.

3. Na nariadenom pojednávaní vykonal súd dokazovanie výsluchom žalobkyne a listinnými dôkazmi, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C/225/2016, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/43/2018, vyjadrením žalovaného, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 30.01.2018, č.k. 12C 225/2016-54 určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 29. 4. 2013, uvedená v čl. 8 bod 8.1. v znení: Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za a) poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500024255 z 29. 4. 2013 uvedená v čl. 8 bod 8.4. v znení: Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti úveru je splatná dňom uzatvorenia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi za poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa čl. 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa čl. 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 145,85 EUR spolu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 145,85 EUR od 6. 9. 2016 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Súd v predmetnom rozhodnutí poukázal na to, že považuje za neprijateľné podmienky uvedené v zmluve pod bodom 8 v odsekoch 8.1. a 8.4., pričom bod 8 má názov dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. <aspi://module='ASPI'&link='513/1991 Zb.%2523269'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 2 Obchodného zákonníka. Pri predmetnom zmluvnom dojednaní súd videl jeho neprijateľnosť nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. To znamená, že môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd takúto dohodu o poskytnutí služby napriek deklarácii, že jej podpisom nie je podmienený podpis úverovej zmluvy, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Umiestnenie dohody do samotnej zmluvy a následne podpis spotrebiteľa pod dohodou a za bodom 13, bez ďalšieho nepodporuje skutočnosť, že ide o individuálne zmluvné dojednanie, resp. záver, že ak by podpis pod čl. 8 nebol dohoda by uzavretá nebola, naopak tento záver vyvracia skutočnosť, že graficky podpisom umiestneným pod čl. 13, tento nijak nevyčleňuje aj tak platnosť dojednaní uvedených v čl. 8, ktoré sú číselné radené v kontexte celej zmluvy. Podľa názoru súdu ide o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom bolo znížiť sumu úveru vyplácanú dlžníkovi spôsobom obchádzajúcim zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný žalobkyni vopred vnútil - aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu (získanie úveru). Ako totiž vyplýva z danej predtlačky zmluvy konajúca osoba - žalobkyňa sa súčasne mala, aj keď dva krát podpísať, pod tú istú časť predtlačky listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu a ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti.

6. Ďalej súd uviedol, že bol dojednaný úrok vo výške 70,04 %, čo je úrok odporujúci dobrým mravom (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 21Cdo/1484/2004, rozsudok Najvyššieho súdu SR 5Cdo/26/2011). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Z internetovej stránky Národnej banky Slovenskej republiky

súd zistil, že úroková sadzba v bankách pri spotrebiteľských úveroch nad 1 rok do 5 rokov bola v uvedenom období uzavretia zmluvy vo výške 12,95 %, teda dojednaná zmluvná úroková sadzba je vyše 5,5 x krát vyššia aká bola na finančnom trhu pri obdobných úveroch. Súd preto považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver za cenu prevyšujúcu 550 % priemernej ceny porovnateľných úveroch poskytovaných bankami. Požadovaný úrok z úveru vo výške 70,04 % spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, odporuje dobrým mravom a takýto rozpor s dobrými mravmi je tu spojený s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobkyňa plnila úroky odporujúce dobrým mravom, ide o plnenie z neplatného právneho úkonu a na strane žalovaného preto došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí vydať podľa § 451 ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>. Predmetný rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť vo výroku I., II. dňa 21.03.2018.

7. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 21.08.2018, č. k. 22Co 44/2018-79 daný rozsudok vo výroku III. a IV. ako vecne správny potvrdil. Vo svojom rozhodnutí sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Navyiac tiež uviedol, že zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 29.04.2013 je potrebné považovať v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch <aspi://module='ASPI'&link='129/2010 Z.z.%252311'&ucin-k-dni='30.12.9999'> aj za bezúročnú a bez poplatkov.

8. Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že predmetnú žalobu podala kvôli tomu, že žalovaný od nej požadoval úrok, na ktorý nemal nárok. Keby nebola podala žalobu, bol by ju o ne v podstate okradol. Žalovaný sa jej telefonicky vyhrážal exekúciami. Bolo to pravidelne aj dvakrát do týždňa. To veľmi vplývalo na jej psychiku. Pokiaľ ide o sumu 445,85 eura, ktorú požaduje, tú považuje za primeranú s ohľadom na zásah do jej psychiky. Úver od žalovaného brala, pretože bola v zlej finančnej situácii.

9. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

13. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z. (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

15. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a podľa osobitných predpisov, ktorými

sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

16. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie jej práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12C 255/2016, v ktorom bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 145,85 eura titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj o určení neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v zmluve pod bodom 8 v odsekoch 8.1. a 8.4. V tomto pôvodnom konaní bolo preukázané, že požadovaný úrok z úveru vo výške 70,04 % spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, odporuje dobrým mravom a takýto rozpor s dobrými mravmi je tu spojený s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Rovnako bol odvolacím súdom prijatý záver, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky, súd videl ich neprijateľnosť nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. To znamená, že môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Podľa názoru súdu ide o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom bolo znížiť sumu úveru vyplácanú dlžníkovi spôsobom obchádzajúcim zákon o spotrebiteľských úveroch.

17. Uvedeným konaním došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda stratu finančných prostriedkov. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú, možnú v budúcnosti, ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že uvedené finančné prostriedky boli žalovaným prijímané nad rámec toho, na čo mal žalovaný nárok s poukazom na právoplatný rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 12C 255/2016. Žalobkyňa v dôsledku toho nemohla disponovať finančnými prostriedkami, ktoré boli potrebné k jej živobytiu. Závery, ktoré súviseli s priznaním nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, svedčia o tom, že spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa i osobitnými predpismi. So zreteľom na to má žalobkyňa podľa názoru súdu právo na primerané finančné zadostučinenie.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri určení výšky finančného zadostučinenia vychádzal súd z toho, že finančné zadostučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov.

19. Súd je toho názoru, že čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia, bude pre žalobkyňu primerané finančné zadostučinenie vo výške 145,85 eura, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť. V prevyšujúcej časti preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia zamietol.

20. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný totiž pri kontrahovaní úverovej zmluvy využil tieseň žalobkyne a poskytol žalobkyni úver za nevýhodných podmienok. Dokonca, ako vyplýva z výsluchu žalobkyne, sa žalovaný pravidelne telefonicky vyhrážal žalobkyni exekúciami, čo nesporne vplývalo na jej psychiku. Pritom žalovaný dobre vedel, že úver vyplatila (čo je zrejmé aj z tej skutočnosti, že sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného). Priznanú sumu považoval súd za adekvátnu s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľka, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadostučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie

práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadošťučinenia.

21. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.